

Dragi rojaki !

Od škofa dr. Antona Stresa sem prejela božični govor, da ga pošljem Vam, ki prebirate spletno stran Izseljenskega društva Slovenija v svetu. Kakor vedno, se mi njegove besede zdijo tako blizu življenja. Upam, da jih boste veseli. Želim Vam blagoslovljen božič in srečno novo leto!

s. Rezka Krajnik

BOG Z NAMI

Čeprav je beseda »bog« med najbolj znanimi in pogosto uporabljenimi - saj jo uporabljajo celo tisti, ki pravijo, da *Boga* ni, a vendar rečejo *bogve* ali pa *hvala bogu* - ostaja Bog za nas velika neznanka. Pogosto se sprašujemo, kakšen je Bog. Ne moremo si ga prav predstavljati.

Naše najvišje spoznanje o Bogu je, da o Njem ne moremo sami natančno vedeti ničesar. Ko tako naš razum omahne pred Božjo skrivnostjo, nam prihaja Bog sam naproti. Če ga sprejmemo, postanemo kristjani. Kajti tedaj sprejmemo veselo novico, da je Bog postal človek, da bi lahko mi v knjigi njegovega življenja brali, kdo je in kakšen je. Jezusovo življenje je tista knjiga, ki nam največ in najbolj zanesljivo pove, kdo je Bog in kakšen je. Pove pa nam tudi, kdo smo mi in kakšni naj bomo.

Prvi korak učlovečenega Boga v našo človeško družino je podoben našemu prvemu koraku v življenje. Svoje življenje smo začeli kot otroci. Ko se Bog učloveči, tudi postane najprej otrok. Njegova prva podoba med nami je podoba nebogljenega otroka. A tudi za otroka v betlehemske jaslicah velja, kar je pozneje rekel o sebi: »Kdor vidi mene, vidi Očeta.« Kaj nam torej pove o Bogu ta nebogljeni otrok?

Kot otrok je nemočen. Čeprav je Bog, ki je vse ustvaril, je odložil svojo vsemogočnost in postal odvisen od Jožefa in Marije in od vseh drugih ljudi.

Tudi mi smo v svojem življenju odvisni od drugih in drugi so odvisni od nas. Marija in Jožef sta storila vse, kar je bilo v njuni moči, da bi novorojeno dete zavarovala in mu nudila vse, kar je potrebno za življenje. Vprašanje, ki se nam zastavlja, je: Kako daleč gre naša odgovornost za druge, posebno za otroke, ki nam jih je v vzgojo zaupal Bog?

Kljub vsej podobnosti, ki jo ima Božje človeško rojstvo z našimi rojstvi, pa je njegovo rojstvo zaznamovano tudi z nekaterimi posebnostmi in nenavadnimi okoliščinami, ki bi se sicer lahko zgodile kakemu drugemu človeku, ki pa imajo v Jezusovem primeru poseben pomen. To je predvsem

okolščina, da se je rodil v zavetju, kjer so se pred mrazom in dežjem skrivale živali in da so mu prvi prišli delat družbo pastirji. Vsekakor nič kaj posebno imenitna družčina. V takratnem judovskem okolju so namreč pastirji veljali za ničvredne ljudi. Bližina živali, s katerimi so se družili, nič kaj čislani posel, ki so ga opravljali, nekultura in ne-izobrazba, in verjetno tudi določena surovost in neuglajenost, ki se je človek naleze, če se cele dneve in noči ukvarja z živalmi, ki nimajo pameti; zaradi vsega tega so veljali za manjvreden sloj ljudi. In ravno mednje je učlovečeni Bog usmeril svoj prvi korak.

Sicer se je pa tudi pozneje v življenju rad družil s tistimi, ki jih je družbena smetana prezirala. Na očitke je odgovarjal: »Zdravnika ne potrebujejo zdravi, ampak bolni. Nisem prišel klicat pravičnih, ampak grešnike.« Sin človekov je prišel iskat in klicat izgubljene ovce Izraelove hiše ....

V sveti noči je nakazan že ves Jezusov življenjski program: prišel je reševati in ne pogubljal, ozdravljati in ne dotolč, dajati življenje in ne pobijati, plamen poživljati in ne ugašati. Prišel je, da bi imeli življenje in da bi ga imeli v izobilju.

Jezus v jaslicah, odvisen od drugih, pa nam tudi govori, da brez nas ne more ničesar storiti. Marija in Jožef sta njegova prva sodelavca, pozneje si bo izbral še druge ljudi, učence in apostole, ki mu bodo pomagali in ki bodo nadaljevali njegovo delo do konca sveta. Nocoj sprašuje tudi nas, če mu hočemo pomagati. Potrebuje nas, kakor vsak otrok, ki je odvisen od staršev. Bog potrebuje naše sodelovanje, da nas lahko odreši: nas same in druge, h katerim nas pošilja v svojem imenu. Nič ne bo naredil namesto nas in brez nas.

Koliko je v nas pripravljenosti, da sodelujemo z Bogom? Jožef in Marija sta opustila svoje prvotne življenjske načrte, ki sta jih imela, preden ju je doletela Božja izvolitev. Podobno pozneje apostoli, ki so pustili svoje čolne in mreže in šli za Jezusom. Nebogljeno Dete v jaslicah čaka na našo pripravljenost, da se vključimo v njegovo veliko delo odrešenja človeštva. Da vsak dan izpolnimo Očetovo voljo v čim večji zvestobi. Da znamo opustiti svoje načrte, če vidimo, da niso v skladu s tistim, kar Bog pričakuje od nas.

Če bomo postali njegovi prijatelji in sodelavci, če se mu bomo dali na razpolago, kakor se nam je dal on sam, ko je postal eden izmed nas, tedaj bo stopil tudi v naše življenje, postal bo naš vzornik, učitelj in vodnik, tedaj bo na svoj rojstni dan postal naš prijatelj in tedaj bo to za nas najlepši in najsrečnejši božič.

Take, srečne in blagoslovljene božične praznike vam tudi jaz želim od vsega srca. Amen.